

Většina lesů v okolí Poříčí byla podobně jako většina zalesněných systémů v ČR přeměněna v hospodářské lesy, v našem případě v druhotné smrčiny. Z původních bukojedlových lesů zůstaly jen malé zbytky v těžko přístupných polohách nebo v lesních lemech, které se táhnou od Poříčí k Lubenské hájovně. Místy se na pískovcích nacházejí také přirozené borové porosty, někdy doplněné výsadbami modřinu ztepilého. V podrostu je častá borůvka a méně hojná brusinka s lesklými, kožovitými a neopadavými listy.

Zejména v těchto lesích najdeme celou řadu hub. Z dobře známých druhů je běžný hřib smrkový a velmi hojný hřib hnědý. Dost často nalezneme barevné hříby kováře a hříby žlutomasé, známé jako babky. Méně častý a jen zřídka pro kuchyňské účely využívaný je hřib pepmý. Někdy se suší a přidává do jídla jako náhražka pepře. Zbarvením je zajímavý hřib nachovýtrusný. Je skoro celý černý, a proto se mu lidově říká kominíček. Pod modřinu nalezneme žlutě zbarvené klouzky sličné. Pro trávníky v mladých smrčinách je charakteristický mléko ronící ryzec smrkový. Také mezi muchomůrkami najdeme celou řadu jedlých druhů. Dobře známá je muchomůrka růžovka, zvaná podle výtečné chuti masák. Velmi hojná je také méně chutná muchomůrka šedivka. Na pohled jsou nádherné muchomůrky červené, které se vyskytují často pohromadě s hříby. Vzácně nalezneme bedlu vysokou, daleko hojnější je příbuzná bedla červenající, která se také často sbírá. Může však některým citlivějším lidem způsobit zažívací obtíže. K méně známým druhům hub, ale celkem hojným, patří např. mísenka oranžová. Je jedlá a často ve velkých společenstvích roste i na cestách.

Celé údolí, kterým procházíme, je bohaté na vodu. Většina zdrojnic se nachází po levém břehu Podhůrského potoka. Výjimkou je studánka nedaleko písničku. V okolí nalezneme celou řadu vlhkomilných rostlin, např. dutá stébla sítin, zde zastoupených sítinou rozkladitou, nebo vysoký pcháč bahenní.

